

ת"פ 15152/11/12 - מדינת ישראל, עו"ד גיא רוסו ועו"ד דיה בן-אסא נגד אלכס קאהן, יוהאן אבוג'דיד, גיא שחר, אייל לוי, אבי רחמים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15152-11-12 מדינת ישראל נ' קאהן ואח'

בפני כב' השופט שמאי בקר
מאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גיא רוסו ועו"ד דיה בן-אסא
נגד
נאשמים

1. אלכס קאהן
2. יוהאן אבוג'דיד ע"י ב"כ עו"ד מוטי כץ
3. גיא שחר ע"י ב"כ עו"ד רוזנבלום
4. אייל לוי ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא
5. אבי רחמים ע"י ב"כ עו"ד תמיר סננס

החלטה

מונחת לפני בקשה מאת הנאשמים 2 ו- 5 שלא להשיב לאשמה לאחר תום פרשת התביעה.

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם שלל עבירות: קשירת קשר לביצוע פשע (תקיפה בנסיבות מחמירות, סחיטה בכח, סחיטה באיומים), קשירת קשר לביצוע עוון (איומים, שיבוש מהלכי משפט), תקיפה בנסיבות מחמירות (בצוותא חדא), סחיטה בכח (בצוותא חדא), סחיטה באיומים (בצוותא חדא), איומים (בצוותא חדא), שיבוש מהלכי משפט (בצוותא חדא) ונסיון שיבוש מהלכי משפט (בצוותא חדא).

לנאשם 1 יוחסו עבירות נוספות, תעבורתיות, אולם הן אינן רלבנטיות לענייננו, ולו מן הטעם כי ההליכים נגד הנאשם 1 - הותלו, מפאת שהוא עצור, אי שם באירופה, ומועד שחרורו - מי ישרנו?

2. התקיימו מספר ישיבות במסגרתן נשמעה ותמה פרשת התביעה, והאחרונה הודיעה "אלו עדיי". ההגנה, כאמור, סברה כי ביחס לנאשמים 2 ו- 5 אין להשיב לאשמה, והצדדים טענו בענין, בעל פה.

3. לאחר ששמעתי את פרשת התביעה, האזנתי בקשב רב לצדדים טוענים ביחס לטענת ההגנה לפיה אין על הנאשמים 2 ו- 5 להשיב לאשמה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשתם זו להידחות.

עמוד 1

4. משמעות הטענה לפיה אין להשיב לאשמה היא כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי. הכלל ביחס לאופן ההכרעה בבקשה מסוג זה, הוא כי אין לדקדק בשלב דיוני זה ולערך בדיקה מסועפת אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום, ודי בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

בית המשפט העליון קבע, לא אחת, כי די בקיומן של **ראיות דלות ובסיסיות** להוכחת יסודות העבירה, על מנת לקבוע כי קיימת הוכחה לכאורה של העבירות שיוחסו לנאשמים, אלה המבקשים שלא להשיב כלל לאשמה (ראו יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני, א', עמ' 7-1445, מהדורת 2009, וכמובן את הפסיקה הנזכרת בתת הפרק שבספר, הדין בטענת ה"אין להשיב לאשמה").

5. לקורא שאינו בקיא בהשתלשלות העניינים בתיק אזכיר, כי מדובר בפרשה בה מסופר, כי הנאשמים 1-2 נסעו ברכב מסוג פרארי ברחוב דיזנגוף בתל אביב, כאשר לפתע ביצע הפרארי ביצע פניית פרסה אסורה לכאורה, וכתוצאה מכך ארעה תאונת-פגוש בינו לבין רכב שבו נהגו שני צעירים, הלוא הם המתלוננים.

המתלוננים ביקשו לקבל את פרטי הביטוח "של" הפרארי, כמקובל, אולם הנאשמים 1-2 הבהירו להם כי אין ברשותם את הפרטים, אך הם כן העבירו מידע חלופי למתלוננים. המתלוננים סירבו לאפשר לנאשמים 1-2 לעזוב את המקום ללא קבלת הפרטים שדרשו כאמור, ובמקום - רחוב סואן וגועש - החל מתגודד קהל, והחלה המולה. המשטרה זומנה למקום.

על פי כתב האישום, הנאשם 1 לא ראה בעין יפה את העובדה שהעוברים והשבים מצלמים אותו ואת הרכב, והוא החל תוקף את המתלונן. כתב האישום מספר עוד, כיצד בשלב זה -

"קשרו נאשמים 1-2 קשר עם נאשמים 3-5. במסגרת הקשר הזעיקו נאשמים 1-2 טלפונית את הנאשמים 4, 3 ו-5 וכן אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה וביקשו מהם להגיע במהירות למקום על מנת שסייעו להם, בצוותא חדא, לדרוש ולהניע את המתלוננים ואזרחים נוספים, בדרכי אלימות, הפחדה, איומים וכת, למסור לרשותם את מכשיריהם הסלולאריים, וכמו כן להניע אותם למחוק את התמונות שצולמו במכשירי הטלפון הניידים. בנוסף, ביקשו נאשמים 1 ו-2 מנאשמים 3-5 ואחרים שסייעו להם למלט מהמקום את החפץ הנחזה כאקדח ואת הציוד הנוסף שהיה ברכבם, בטרם בוא המשטרה למקום"

(סעיף 9 לכתב האישום).

כתב האישום ממשיך ומתאר כיצד הגיעו לזירת האירוע הנאשמים 3-5, בלוויית אחרים, בעלי חזות

מאיימת, אשר יצאו מתוך כלי רכב מסוג קורבט, ומכלי רכב נוספים, וחברו אל הנאשמים 1-2.

כתב האישום מספר כי בשלב זה -

"נאשם 2 ניגש אל רכב הפרארי והוציא מתוכו את החפץ הנחזה כאקדח והחפצים הנוספים. בסמוך לאחר מכן העבירם לידיו של נאשם 4, אשר זה האחרון השליכם במהירות לתוך רכב הקורבט. נהג רכב הקורבט, אשר זהותו אינה ידוע (הטעות במקור- ש.ב.) למאשימה, מיהר ועזב את המקום במהירות".
(סעיף 10 ב' לכתב האישום).

6. ביחס לנאשם 5 מספר כתב האישום, בין היתר, כי הלה ניגש אל רכבה של המתלוננת, נשען עליו, וכאשר נשאל על ידה מי הוא, השיב לה באופן מאיים: **"מי את?"**, והמשיך להישען על רכבה, בעוד שהשניים האחרים דרשו ממנה כי תמסור לידיהם את מכשיר הטלפון הסלולארי שברשותה וכי תמחק את התמונות שצילמה.

המתואר לעיל, אליבא דהתביעה, נעשה על ידי הנאשם 5 במסגרת הקשר לביצוע פשע ו/או עוון, קרי - במסגרת המאמץ המשותף של הנאשמים לגרום למתלוננים ולאחרים למסור לידם את מכשיר הטלפון שלהם ו/או למחוק את המצולם בהם.

הנאשם 2

7. עד התביעה, מור שובבו, העיד בבית המשפט באופן שעד מהרה הוכרז עד עוין והוגשו הודעותיו במשטרה, לבית המשפט, על כל המשתמע מכך.

במסגרת הודעתו ת/11, ש' 17-21, מסר העד שובבו, כך:

"... ואז הבחור הנמוך שלבש חולצה שחורה והיה לו מבטא צרפתי. הוא נראה יותר צעיר מהם. הוא זה שהוציא מהרכב הכחול שקית שחורה הדוקה ומן משהו שנראה כמו שוקר חשמלי מפלסטיק, כך זה נראה בעיני, ואקדח, כמו שתיארתי קודם. במפורש אקדח. את הדברים האלה הוא העביר לבחור עם החולצה האפורה. הבחור עם החולצה האפורה, זרק את זה על הרכב הלבן והרכב הלבן נסע די מהר מהמקום, נעלם. ואז המשטרה הגיעה. האוטו הלבן כבר לא היה שם".

עוד קודם לכן התייחס העד שובבו, כאשר נשאל הלה איזה סוג של אקדח ראה, כאמור לעיל, ועל כך השיב:

עמוד 3

"הוא היה יחסית דק, גודל הקנה בינוני, זה לא היה מסוג טופי. הוא היה מסוג שמכניסים מחסנית לתוך הידית אחיזה".

הנה כי כן, אין חולק, כי עד ראיה ראה לכאורה, בעיניו שלו, ועל כך העיד במשטרה, אקדח המועבר על ידי מי שאין חולק כי הוא הנאשם 2, לידי אחר (ככל הנראה הנאשם 4), אשר העלים לכאורה את האקדח והחפצים הנוספים מהזירה.

למותר לציין, כי אין מחלוקת שהעדים במקום מסרו כי בשלב זה זומנה המשטרה למקום, והכל ידעו לכאורה, לרבות הנאשם 2, כי עוד רגע קט מגיעים למקום השוטרים.

8. הלכה פסוקה היא, כי בשלב זה, של טענת אין להשיב לאשמה, אין בית המשפט מודד או שוקל מהימנותו של עד (ראו **קדמי**, שם, בעמ' 1450). שאלת מהימנותו של העד מור שובבו, המשקל שיש לתת לעדותו ו/או להודעותיו במשטרה, תיפתר בשלב המתאים, בהמשך, וכאמור - בית משפט אינו יכול להידרש לעניינים כגון דא בשלב בירור טענת "אין להשיב לאשמה".

9. הוכח לכאורה, אפוא, כי הנאשם 2 דאג "להעלים" מזירת האירוע אקדח, או בשפת כתב האישום "**חפץ הנחזה כאקדח**". העד שובבו הניח, אפוא, ראיה, ולו דלה, כדרישת הדין והפסיקה, לכך שהנאשם 2 השתתף בקשירת הקשר לביצוע עוון (שיבוש מהלכי משפט), ואולי אף, למצער, שיבוש מהלכי משפט, בעצמו.

10. ישאל השואל: האם בכלל יתכן לשבש הליכי משפט בהעלמת "חפץ הנחזה כאקדח", להבדיל מהעלמת אקדח "אמיתי"? הרי התביעה אינה יכולה להוכיח כי מדובר בכלי העשוי לראות כדור ואשר בכוחו להמית אדם, אמר הסנגור, ואזי כיצד בכלל ניתן להאשים פלוני בשיבוש הליכי משפט אם הוא מעלים "חפץ הנחזה כאקדח", אך לא אקדח ממש?

אכן, שאלה זו מטרידה את מנוחתי, אולם אני סבור כי אין מנוס, והדבר ימשיך להטרידה עוד זמן מה, שכן על פי הדין, ניתן להוכיח כי חפץ מהווה נשק גם בראיות נסיבתיות (ראו קדמי, **על הדין בפלילים**, **חוק העונשין**, חלק רביעי, עמ' 1966, מהדורת 2006). שאלה היא, אלו נסיבות ישמשו או יספיקו להוכיח קיומו של אקדח, כאשר מדובר בעבירה של שיבוש הליכי משפט, להבדיל משימוש בנשק, אם על דרך ירי או אם על דרך איום.

אולם, כאמור, כל השאלות הללו, ייוותרו לעת עתה בצריך-עיון, שכן אני סבור כי כל הנסיבות הללו יכול ויובהרו רק לאחר תום פרשת ההגנה, משהרימה התביעה את הנטל הבסיסי, ולו זה ה"דל", כמאמר הפסיקה, המונח לפתחה בשלב זה.

11. אפילו תאמר, כי השאלה בדבר היתכנות ביצועה של עבירה של שיבוש הליכי משפט ביחס ל"חפץ הנחזה כאקדח", להבדיל מאקדח "אמיתי", היא משפטית גרידא, כפי טענת ההגנה למעשה (ואזי לכאורה אין טעם להמתין לסוף המשפט), הרי שבכל זאת חוששני שלא ניתן לקבל את טענת ההגנה ביחס לנאשם 2, לפיה אין עליו להשיב לאשמה.

אסביר: כתב האישום מייחס לנאשם 2 שיבוש מהלכי משפט וקשירת קשר לעשות כן, לא רק מפאת העלמת אותו "חפץ הנחזה כאקדח", אלא גם מכיוון שהלה "ניגש את רכב הפרארי והוציא מתוכו את החפץ הנחזה כאקדח והחפצים הנוספים..." (שם, סעיף 10 ב' לכתב האישום).

רוצה לומר: כתב האישום ממשיך, כזכור, ומספר כיצד הנאשם 4 "העלים" כאמור, לא רק את האקדח, או את הדמוי-אקדח, אלא גם חפצים נוספים.

והנה, בחקירתו במשטרה, מסר הנאשם 2, כי אכן, רגע קט לפני שהגיעה המשטרה למקום התאונה, הוא מסר תיק לבחור בשם עמית, אשר אליו התקשר הנאשם 2 עצמו, או הנאשם 1 (הנאשם 2 לא זכר מי התקשר אל אותו עמית; ת/61, ש' 90).

גם בכפירה מטעם הנאשם 1, אשר היה מיוצג בצוותא חדא עם הנאשם 2 על ידי בא כוחו, עו"ד כץ, נאמר כי "כל שהועבר מן הרכב היה תיק יקר ערך ובו פנקסי שיקים ומסמכים הנוגעים לחברתו של הנאשם...".

גם בכפירה וגם בהודעות במשטרה מוסברת על ידי הנאשם 2 העברת התיק הנ"ל מהפרארי לרכב אחר, מחמת החשש שהפרארי עלול היה להיגרר על ידי רכב גרר.

מדובר בטענה לא ברורה: בהנחה שרכב הגרר אמור היה לגרור רק את הפרארי, אם בכלל (הרי מדובר היה בתאונת פגוש קלה בסופה עזב הפרארי את המקום באופן עצמאי וללא קביים), יש להניח כי הנאשם 1 והנאשם 2 לא היו אמורים להגרר עם הפרארי עצמו. הנאשמים 1-2 גם לא נפגעו פיזית בתאונה, ולא היו אמורים "להגרר" על ידי אמבולנס, ואף על כך אין מחלוקת.

מה מניעה היתה, אפוא, מלפני הנאשמים 1-2, לשמור על "תיק יקר ערך ובו פנקסי שיקים

ומסמכים", בידם? אדרבא, היית מצפה, לכאורה, שכך יעשה בעל תיק יקר ערך סביר, הלוא כן?

הנה כי כן, אפילו אניח את האקדח או את ה"חפץ הנחזה כאקדח", בצד, הרי שהתביעה הוכיחה לכאורה, ולו באופן מינימאלי, כדרישת הפסיקה, כי נקשר קשר לשבש מהלכי משפט בהעלמת אותו התיק, או למצער, ששובשו מהלכי משפט, על ידי הנאשם 2.

12. סוף דבר, אפוא, כי התביעה עמדה בנטל, ולו ה"דל", הצריך לשלב זה, ואין מנוס - הנאשם 2 ישיב לכתב האישום.

הנאשם 5

13. על פי כתב האישום, בחלק הרלוונטי לנאשם 5, כפי שצוטט לעיל, הרי שלמעשה מואשם הלה בכך שהיה חלק מקבוצה של אנשים אשר נקראו לסייע לנאשמים 1 ו-2 במצוקתם, ובין היתר - לגרום לאנשים למסור לידם מכשירי טלפון או למחוק את המצולם בהם.

במילים אחרות, הנאשמים 1 ו-2 מואשמים למעשה, בין היתר, כי "קראו לחבר'ה", והנאשם 5 הוא אחד מאותם ה"חבר'ה".

14. ניתנת האמת להיאמר, כי לא ברור לי די הצורך, על שום מה ולמה רצו לכאורה הנאשמים 1 ו-2, או מי מהם, למחוק תמונות שצילם פלוני או אלמונית, שהרי לשיטתם הם לא ממש ביצעו עבירה עד אותו מועד. יתכן, ואיני קובע מסמרות, כי לא נעמה להם התחושה כי מצלמים אותם ומתעדים אותם בדיון דברים שניהלו עם המתלוננים, אולם ברי שטורדני הדבר ככל שיהא - מותר לצלם אדם ו/או פרארי במרחב הציבורי.

בין כך ובין כך, אין מחלוקת, בשלב זה, כי ה"חבר'ה" שאכן הגיעו למקום, פעלו לכאורה כדי להניח ידם על מכשירי פלאפון משוכללים בהם נעשה שימוש כדי לצלם את הנאשמים 1 ו/או 2, ולו בכדי למחוק את התיעוד (ראו, למשל, ת/29 - עדות קרין לוי, עדותם של בני הזוג לאופר, ת/4 ות/5, ועדותו של הנאשם 3, בעצמו, בענין הצילומים, ת/32).

15. לגבי דידי, וכך על פי הדין, להבנתי, אין זה מעלה או מוריד אם הנאשם 5 נטל חלק פעיל בדרישה כלפי ה"מתעדים" לקבל שלא כדין את מכשיר הפלאפון ו/או "רק" למחוק את התמונות או הסרטים מתוכם. די אם הנאשם 5 היה חלק מאותו "חיל הפרשים" שזומן למקום על ידי הנאשמים 1 ו/או 2, על מנת להציל את המצב ולמנוע את צילום הנאשמים 1 ו-2 או כדי לגרום למחיקת אותו תיעוד.

16. לא זו אף זאת: מהעדויות שנשמעו ו/או הוגשו, עולה סימן שאלה ביחס לאופן ולמטרת הגעתו של הנאשם 5 לזירת האירוע.

כך למשל, הנאשם 3 מספר כי הגיע למקום בגפו, במונית (ראה ת/32).

והנה - למרבה הפלא - הנאשם 5 מספר בחקירתו במשטרה, כי הגיע למקום עם הנאשם 3; היתכן כי הנאשם 3 לא הבחין כי איתו במונית נוסע מכרו, הנאשם 5?

אף זאת: הנאשם 5 מספר כי הגיע למקום יחד עם הנאשם 3, ברכבו של הנאשם 3, פורד מונדאו בצבע חציל סגול (ראו ת/37, עדותו של הנאשם 5).

הנה כי כן, הסתירות החד משמעיות הללו, יכול והן תמימות, יכול והן שוליות, יכול ואין בהן כדי להוכיח ביצוע עבירה של קשירת קשר, אולם כל אלה מהווים, לפחות לעת עתה, ראיה, ולו דלה, המסבכת את הנאשמים 3 ו-5 בשאלת אופן וסיבת הגעתם למקום.

17. יתר על כן: נאשם 3 מוסר כאמור כי הגיע למקום בגפו, במונית, עצר למראה הפרארי של הנאשם 1, אותו הוא מכיר לפני כן (ראו ת/32), ושם - ראה זה פלא (שני במספר) - פגש גם את הנאשם 4, שגם אותו הוא מכיר, ואשר הגיע למקום, לשיטת הנאשם 3, בלי קשר אליו או לנאשם 5.

כאמור, הנאשם 3 הגיע מקום, לשיטתו, לבד. הנאשם 4 מילא פיו מים בחקירתו אולם בכפירתו הסביר כי הגיע למקום כי קבע עוד קודם לכן עם הנאשם 1 לבלות את המשך הערב (ומן הסתם התעדכן בשיחה טלפונית על התאונה והגיע למקום). והנאשם 5 הגיע למקום עם/ בלי הנאשם 3, תלוי לגרסתו של מי מאמינים, של הנאשם 3, או הנאשם 5.

נאשמים 3 ו-5 מודים - אין זו עבירה - כי הם מכירים והם חברים של הנאשם 4 (ראו ת/32 ו- ת/37 ות/38, בהתאמה).

18. על העובדה כי הנאשמים 3-5 הגיעו כקבוצה, ולא סתם כחבורה אלא כחברים של הנאשם 1, ניתן ללמוד גם כן מעדותו של הנאשם 2, אשר בהודעתו במשטרה מסר כי - **"חברים של אלכס הגיעו שמה, אני לא יודע איך הם הגיעו. קודם כל הם הגיעו לעזור בעברית וניסו להרגיע את הסיפור. לא זוכר כמה אנשים הגיעו, שלוש או ארבע, אני מכיר מהם רק את אייל..."**

כאמור, אם הגיעה הקבוצה כחבר - מתורגמנים, או ככוח חילוץ כדי "להרגיע את הסיפור" - זאת עוד יקבע בהמשך, אולם עתה, הרי שגם מעדותו של הנאשם 2 למדנו כי החברים הגיעו כמעין קולקטיב, ה - "חברים של אלכס", הלוא הוא הנאשם 1.

19. הנה כי כן, אין מחלוקת כי הראיות שהניחה התביעה מלמדות כי יש קשר בין ה"חבר'ה" או הקבוצה של הנאשמים 3-5 לבין הנאשמים 1 ו-2, וכי הראשונים הגיעו למקום, והחלו לפעול לקבלת הפלאפונים של

חלק מהנוכחים ו/או לניסיון למחוק תמונות מתוכם.

העובדה שהנאשם 5 רק נשען באופן סימפטי או לא סימפטי על רכבה של המתלוננת, אינו משנה את העובדה כי הוא היה חלק מאותם ה"חבר'ה" שנקראו למקום, לסייע לנאשמים 1 ו-2 בניסיון להפסיק או למחוק את תיעודם במקום.

20. ועוד קושיה, טרם סיום: רבים מן העדים לאירוע מספרים על קורבט לבנה שהגיעה בסערה למקום התאונה, ונעלמה כלעומת שבאה, לפני הגעת המשטרה למקום. מוזר, אולם אף לא אחד מן הנאשמים - לכשנשאל - מסר שלא ראה את הקורבט. גם ענין זה - מעורר תמיהה, דורש תשובה. ההיתה קורבט, או שמא היה זה חלום?

21. הנה כי כן, התביעה הוכיחה לכאורה, ולו באופן מינימאלי, כדרישת הפסיקה, כי הוכחו לכאורה ולו מקצת מן העבירות המיוחסות לנאשם 5.

22. הנאשמים 2 ו- 5 ישיבו איפוא לכתב האישום.

23. רק למען הסר ספק ולמעלה מן הצורך, אני מדגיש את הברור מאליו: אין בהחלטה זו כדי לקבוע מסמרות לכאן או לכאן, לעת הכרעת דין. ה"קביעות" שבהחלטה זו הינן לכאוריות בלבד, וממילא כוחן יפה אך להחלטה דנא, בדבר הטענה לפיה "אין להשיב לאשמה", ותו לא.

24. בשולי ההחלטה, ובלי קשר לשורה התחתונה (קרי, ההערה היתה מועלית על הכתב גם לו הייתי מקבל בקשת ההגנה), אני מוצא חובה להתייחס לעובדה כי ב"כ הנאשם 2 מצא, במסגרת טיעונו בעל פה, לבקר את יושרתם המקצועית של התובעים. התייחסות זו - פוגענית היתה ושלא במקומה, ומוטב היה לולא נאמרה משנאמרה. דווקא מעו"ד כץ, זקן שבט ההגנה, מצפה בית המשפט לדוגמא אחרת. בטוחני כי הדבר לא יישנה.

ניתנה היום, יג טבת י"ג טבת תשע"ה, 04 ינואר 2015, במעמד הצדדים.